

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi B. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
III AUa 1804/22,

z udziałem Skarbu Państwa Prezesa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 11 września 2024 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym
w Gdańsku w sprawie o sygn. III AUa 1804/22 nastąpiła
przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje skarżącej B. K. od Skarbu Państwa – Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku sumę pieniężną
w wysokości 3000 (trzy tysiące) zł za okres od 17 grudnia 2021 r.
do 11 września 2024 r.;**
- 3. zaleca Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku wyznaczenie terminu
posiedzenia w sprawie o sygn. akt III AUa 1804/22 w terminie
trzech miesięcy od dnia zwrotu akt;**
- 4. oddala skargę w pozostałym zakresie.**

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

UZASADNIENIE

Dnia 18 kwietnia 2024 r. (data stempla pocztowego) B. K. dalej: „skarżąca”) za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, wniosła do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: „skarga na przewlekłość”) w sprawie III AUa 1804/22 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku. Pismem z 9 maja 2024 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) Sąd Apelacyjny w Gdańsku przedstawił ww. skargę Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżąca wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie IV U 973/21 (III AUa 1804/22), przez Sąd rozpoznający skargę oraz zasądzenie sumy pieniężnej za przewlekłość postępowania w kwocie 5000 zł.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że sprawa dotyczy uznania roszczenia ubezpieczonej o przyznanie wstecznie świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu sprawowania przez nią opieki nad rodzicami w latach od 4 grudnia 2004 r. do 22 sierpnia 2018 r. oraz wypłaty kwot z tym związanych wraz z odsetkami ustawowymi do których nabyła prawo a nie pobrała w trakcie sprawowania opieki nad rodzicami. Jednocześnie ubezpieczona wniosła o uznanie okresu sprawowania opieki nad rodzicami jako okresu nieskładkowego, gdyż wpłynie to korzystnie na wysokość jej emerytury. Jak zaznaczyła Skarżąca, powodem zwrócenia się do sądu z odwołaniem z dnia 16 grudnia 2021 r. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 listopada 2021 r. była jej wyjątkowo trudna sytuacja materialna, brak środków finansowych do życia, bezskuteczność intensywnego poszukiwania pracy. Skarżąca przedstawiła ponadto swoją obecną sytuację, wskazując, że nadal znajduje się w bardzo trudnym położeniu z powodu braku znalezienia zatrudnienia, nieopłacania czynszu mieszkaniowego przez prawie 5 lat, a w konsekwencji powstałego zadłużenia w kwocie obecnie około 46.000 zł wobec spółdzielni mieszkaniowej. Skarżąca podniosła, że od czerwca 2023 roku nabyła prawo do emerytury w związku z tym opłaca czynsz w całości i spłaca zadłużenie. Przeznacza na to prawie połowę otrzymywanej emerytury. Obecnie emerytura ubezpieczonej wynosi 2399,77 zł, z czego 1100 zł przeznacza na opłatę czynszu i części zadłużenia. Jak dalej wskazała, grozi jej egzekucja komornicza. Skarżąca podniosła ponadto, że odczuwa dolegliwości ze strony układu

pokarmowego i kostno-stawowego, które spowodowane są głównie utrzymującą się sytuacją stresową oraz warunkami w jakich jest zmuszona egzystować.

W odpowiedzi na skargę z 29 maja 2024 r., Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (dalej również: „SA w Gdańsku”) wniosł o oddalenie skargi jako bezzasadnej. W uzasadnieniu wskazał na przebieg czynności sądowych w sprawie, której skarga dotyczy, przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku, który był następujący:

- akta sprawy wraz z apelacją wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 14 listopada 2022 r. Tego samego dnia Przewodniczący Wydziału wydał zarządzenia: o rejestracji apelacji w repertorium; wprowadzeniu do SLPS; losowaniu sędziego referenta; doręczeniu odpisu apelacji i wezwaniu pełnomocnika odwołującej się do usunięcia braków formalnych apelacji (bez rygoru odrzucenia);

- 14 i 15 listopada 2022 r. sekretariat Wydziału wykonał ww. zarządzenia;

- 14 listopada 2022 r. wpłynęło pismo pełnomocnika ubezpieczonej z 10 listopada 2022 r. stanowiące uzupełnienie apelacji;

- 1 grudnia 2022 r. wniesiono odpowiedź na apelację;

- 5 grudnia 2022 r. wpłynęło pismo pełnomocnika ubezpieczonej z 29 listopada 2022 r. stanowiące uzupełnienie apelacji,

- 19 grudnia 2022 r. wydane zostało zarządzenie sędziego referenta o doręczeniu pisma ubezpieczonej z 29 listopada 2022 r. i zobowiązaniu pełnomocnika pozwanego do ustosunkowania się do wskazanej w piśmie wartości przedmiotu zaskarżenia i usunięcia braków formalnych odpowiedzi na apelację;

- 19 stycznia 2023 r. wpłynęło pismo pozwanego z 16 stycznia 2023 r. nazwanego „odpowiedź na apelację” i zarządzenie sędziego referenta o zwrocie pisma pozwanego z 1 grudnia 2022 r., doręczeniu pełnomocnikowi ubezpieczonej odpisu pisma z 1.6 stycznia 2023 r. oraz skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, według kolejności wpływu. Zakończenie sprawy planowano na maj 2024 r.

- 27 grudnia 2023 r. wpłynął wniosek o wypożyczenia akt z Sądu Okręgowego w Elblągu, akta wysłano do tego sądu 9 stycznia 2024 r. i zwrócono do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 4 marca 2024 r.

Ponadto Prezes SA w Gdańsku wskazał na okoliczności, które powodowały

wzrost ilości spraw w decernatach poszczególnych sędziów i wydłużenie czasu oczekiwania na ich rozpoznanie, takie jak wzrost wpływu spraw ubezpieczeniowych, szczególnie w roku 2021, niedobór kadry orzeczniczej w III Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, skutki epidemii COVID-19 oraz konieczność rozpoznania dużej ilości spraw pilnych. Prezes Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawił szczegółowo załatwialność spraw oraz stan referatu sędziego referenta. Na koniec wskazał z ostrożności procesowej, że kwestionuje wysokość wnioskowej przez Skarżącą kwoty. Suma, której oczekuje skarżąca (5000 zł.) jest kwotą nieadekwatną do okresu trwania postępowania w przedmiotowej sprawie oraz okoliczności sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem postępowania wywołanego skargą na przewlekłość jest badanie, czy doszło do naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do sądu przez przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie od chwili jego wszczęcia do prawomocnego zakończenia. Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r., o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, została wprowadzona w celu zapewnienia przestrzegania prawa każdego obywatela do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, które zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu (art. 1 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Środkiem do realizacji tego celu jest przysługujące obywatelowi prawo do wniesienia skargi o stwierdzenie naruszenia jego prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Stwierdzenie, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, zależy w szczególności od oceny terminowości i prawidłowości podjętych czynności przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. W ocenie tej uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania, od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej

i prawnej jej zawłości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania (art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). W przyjętym rozwiązaniu prawnym nie chodzi zatem wyłącznie o samą szybkość postępowania rozumianą jako wartość samą w sobie, ale także o uwzględnienie istoty treści tego prawa wyrażającej się w prawie do rzetelnego procesu, który nakłada na państwa obowiązek zorganizowania systemu prawnego w sposób pozwalający sądom spełnić wszystkie wynikające z niego warunki, łącznie z rozpatrzeniem sprawy w rozsądnym terminie.

Prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało wyrażone w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP obok prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd oraz art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284 ze zm., dalej: „EKPCz”). Również kryteria oceny wskazane w ustawie korespondują z tymi, które uwzględnia Europejski Trybunał Praw Człowieka (dalej: „ETPCz”) w sprawach ze skarg o naruszenie art. 6 EKPCz w przedmiotowym zakresie.

Przy ocenie, czy długość postępowania w konkretnej sprawie była „rozsądna” w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz, Trybunał wielokrotnie wskazywał na stopień skomplikowania sprawy, zachowanie organów właściwych do jej rozpatrzenia, zachowanie skarżącego oraz znaczenie sprawy dla niego. Ponadto przedmiotem oceny była przede wszystkim całość postępowania, która zależy także od staranności stron i podejmowanych przez nie działań dla przyspieszenia postępowania. Strona ma nie tylko powstrzymać się od składania wniosków i odwołań przedłużających rozpatrywanie sprawy, ale również podejmować kroki umożliwiające jej sprawniejsze prowadzenie. Te właśnie kryteria oraz w szczególności okoliczności konkretnej sprawy są elementami oceny, przy czym jak wskazywano w orzecznictwie Trybunału, tylko niektóre kategorie spraw ze względu na swoją naturę wymagały wyjątkowej pilności rozstrzygnięć. Należą do nich w szczególności sprawy dotyczące opieki nad dziećmi, stanu cywilnego i zdolności do czynności prawnych oraz spory ze stosunku pracy.

Pojęcie przewlekłości postępowania, również na gruncie polskiego prawa, nie jest bezpośrednio zależne od długości toczącego się procesu i okresu oczekiwana na termin rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Najwyższego nie można dokonywać ocen wyłącznie przez pryzmat czasu, jaki upłynął od momentu wniesienia pozwu do momentu wydania prawomocnego rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że przewlekłość jest pojęciem odnoszącym się do konkretnego zdarzenia, które po wnikliwej analizie należałoby uznać za nadmiernie rozciągnięte w czasie i niezasadnie przedłużające się. Co do zasady więc przewlekłość jest pojęciem względnym i zawsze musi być odnoszona do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Należy także nadmienić, że w orzecznictwie wskazuje się, że jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być uznawane za tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III SPP 33/17).

Zgodnie z dominującym poglądem wyrażanym wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, za przejaw naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki uważa się wielomiesięczną (co najmniej roczną) beczynność sądu polegającą na przykład na niewyznaczaniu rozprawy, także rozprawy apelacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 stycznia 2018 r., III SPP 56/17; z 22 marca 2017 r., III SPP 7/17; z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05, OSNP 2005, nr 23, poz. 384; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 120; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 121; z 14 marca 2007 r., III SPP 3/07), oczywiście jeśli nie zachodzą okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie.

Z analizy przedstawionych dokumentów wynika, że od czasu doręczenia akt wraz z apelacją Skarżącej do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, tj. od 14 listopada 2022 r. do chwili skutecznego złożenia skargi do Sądu Najwyższego, tj. do 9 maja 2024 r. upłynęło 1,5 roku. W dniu 15 listopada 2022 r. wydane zostały zarządzenia o rejestracji apelacji w repertorium; wprowadzeniu do SLPS, losowaniu sędziego referenta, doręczeniu odpisu apelacji i wezwaniu pełnomocnika odwołującej się do usunięcia braków formalnych apelacji (bez rygору odrzucenia) oraz zarządzenie o rozpoznaniu sprawy przez sędziego wylosowanego w terminie

do 27 marca 2024 r. W tym samym dniu wylosowano sędziego referenta. W dniu 21 listopada 2022 r. do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku doręczono pismo pełnomocnika ubezpieczonej z 10 listopada 2022 r. stanowiące uzupełnienie apelacji. Dnia - 1 grudnia 2022 r. wniesiono odpowiedź na apelację. W dniu 5 grudnia 2022 r. wpłynęło kolejne pismo pełnomocnika ubezpieczonej z 29 listopada 2022 r. stanowiące uzupełnienie apelacji. Dnia 19 grudnia 2022 r. wydane zostało zarządzenie o doręczeniu pisma ubezpieczonej z 29 listopada 2022 r. i zobowiązaniu pełnomocnika pozwanego do ustosunkowania się do wskazanej w piśmie wartości przedmiotu zaskarżenia i usunięcia braków formalnych odpowiedzi na apelację. Ponadto 19 stycznia 2023 r. wpłynęło pismo organu rentowego z 16 stycznia 2023 r. zatytułowane „odpowiedź na apelację”. W tym samym dniu wydano zarządzenie o zwrocie pisma organu rentowego z 1 grudnia 2022 r., doręczeniu pełnomocnikowi ubezpieczonej odpisu pisma z 16 stycznia 2023 r. oraz skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, według kolejności wpływu. W dniu 5 października 2023 r. uchylono zarządzenie o rozpoznaniu sprawy do 27 marca 2024 r. Dnia 27 grudnia 2023 r. do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wpłynął wniosek Sądu Okręgowego w Elblągu o wypożyczenia akt sprawy. Akta wysłano 9 stycznia 2024 r. i zwrócono do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 4 marca 2024 r.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku podjął szereg czynności zmierzających do prawomocnego zakończenia sprawy, jednak dotąd nie wyznaczył terminu rozprawy. Ostatnia czynność tego sądu w sprawie I AUa 1804/22 została podjęta w dniu 19 stycznia 2023 r., zatem niespełna 1,5 roku przed wpływem skargi na przewlekłość do Sądu Najwyższego. Taki stan sprawy nie był spowodowany działaniami podejmowanymi przez strony postępowania. Prowadzi to do wniosku, że w sprawie I AUa 1804/22 toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku doszło do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Sąd Najwyższy bierze pod uwagę wyjaśnienia Prezesa SA w Gdańsku, wskazujące na problemy organizacyjne obecne w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku. Należy jednak zauważyć, że przedmiotowa skarga związana jest z jednym z istotnych dla człowieka praw do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki,

a więc nie może zniknąć z pola widzenia konieczność przestrzegania konstytucyjnych i europejskich standardów w tym względzie. Europejski Trybunał Praw Człowieka niejednokrotnie wskazywał, że organy orzekające powinny uwzględniać również czynniki leżące poza sądem, a wynikające z zaniedbań systemowych państwa w tym zakresie. Sam fakt braku winy sędziego w sprawnym rozpoznawaniu sprawy nie powinien mieć decydującego znaczenia. Dla strony, czy też uczestnika postępowania nie ma bowiem znaczenia, gdzie tkwi źródło przewlekłości postępowania: czy w zaniedbaniach i opieszałości sądu, przepracowaniu czy objętości referatu sędziego, czy też w państwie, które nie przyjęło odpowiednich rozwiązań w celu zapobieżenia systemowej przewlekłości postępowań. Zła organizacja wymiaru sprawiedliwości, brak odpowiedniego budżetu czy też zbyt duża ilość spraw przypadająca na jednego sędziego nie powinny obciążać uczestników postępowania. Prawem strony każdego postępowania jest bowiem zgodnie z art. 6 EKPCz, aby odbyło się ono w rozsądnym terminie (zob. M. Mrowicki, *Przewlekłość postępowania i jej systemowy charakter w Polsce. Glosa do wyroku ETPC z 7 lipca 2015 r.*, nr: 72287/10, 13927/11 i 46187/11, LEX/el. 2016, s. 7).

Osobną kwestią jest natomiast ocena żądania przez Skarżącego przyznania sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia za powstałą przewlekłość postępowania. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że wysokość sumy pieniężnej musi być proporcjonalna do wielkości zwłoki. Należy także uwzględnić okoliczność, że suma pieniężna zasądzana w związku ze stwierdzoną przewlekłością nie ma na celu wyrównania szkody powstałej na skutek przewlekłości, ale ma stanowić swego rodzaju rekompensatę za zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie przyznanie „odpowiedniej sumy pieniężnej” na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania pełni także rolę sankcji dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości (postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 marca 2016 r., III SPP 45/16; z 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15).

W niniejszej sprawie postępowanie zainicjowane odwołaniem Skarżącej wniesionym 17 grudnia 2021 r. toczy się prawie 3 lata. Przewlekłość postępowania wystąpiła na jednym z jego etapów – w postępowaniu odwoławczym – i trwa

prawie 2 lata. Kwota zasądzana na podstawie art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania musi obejmować kwotę 500 zł za każdy zakończony rok postępowania niezależnie, czy w określonej fazie miała miejsce przewlekłość, czy też nie, przy czym musi być równa co najmniej 2000 zł. Sąd może przyznać sumę pieniężną wyższą niż 500 złotych za każdy rok trwania postępowania, jeżeli sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, który swoją postawą nie przyczynił się w sposób zawiniony do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Data końcową ustalenia ilości lat, za które przysługuje roszczenie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania jest data orzekania w przedmiocie przewlekłości postępowania, chyba że postępowanie to zakończyło się wcześniej. Sąd Najwyższy uznał, że na rzecz Skarżącej należy zasądzić wskazaną wyżej kwotę w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie. Wysokość tej kwoty jest proporcjonalna do wielkości zwłoki, jej przyczyn oraz dotkliwości dla Skarżącego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05).

Kwota 3000 zł stanowi z jednej strony wystarczającą rekompensatę dla Skarżącego w związku ze stwierdzeniem przewlekłości w sprawie z jego odwołania, z drugiej zaś stanowi sankcję dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości. Trzeba jeszcze zwrócić uwagę na wskazane w art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, czynniki rzutujące na kwestię przewlekłości postępowania oraz rekompensaty związanej z jej stwierdzeniem: stopień faktycznej i prawnej zawichości sprawy, znaczenie dla strony, która wniosła skargę oraz zachowanie się strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania. Sprawa, której skarga dotyczy ma dla Skarżącej znaczenie z uwagi na jej przedmiot. Należy jeszcze wskazać, że zachowanie Skarżącej w żaden sposób nie przyczyniło się do przedłużenia postępowania. Wynikający z ustawy obowiązek uwzględniania przez sąd okoliczności, że sprawa ma istotne znaczenie dla strony, która wniosła skargę na przewlekłość i nie jest zawiła znajduje potwierdzenie w orzecznictwie zarówno krajowym, jak i międzynarodowym. Sąd Najwyższy wskazywał, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych o świadczenia służące zaspokojeniu bieżących kosztów utrzymania powinny być rozpoznawane

w sposób szczególnie sprawny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2006 r., III SPP 154/05). Ponadto Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że sprawy pracownicze oraz dotyczące ubezpieczeń społecznych powinny być rozpatrywane szybciej (wyrok ETPCz z 30 października 1999 r. w sprawie Styranowski przeciwko Polsce, Reports 1998-VIII, s. 3376), a niniejsza sprawa do takich należy.

Wymaga dodatkowego podkreślenia, że sprawa, której skarga dotyczy, toczy się na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Elblągu, znak sprawy [...] z dnia 19 listopada 2021 r., którą organ rentowy odmówił Skarżącej ponownego ustalenia kapitału początkowego. Skarżąca oczekując na rozstrzygnięcie sprawy w II instancji zмага się z trudną sytuacją finansową i zdrowotną.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania orzekł, co do przyznania kwoty zadośćuczynienia jak w pkt. 2 sentencji postanowienia. Rozstrzygnięcie z pkt. 4 o oddaleniu obejmuje żądanie zasądzenia wyższej niż 3000 zł kwoty.

Z akt sprawy o sygn. I ACa 974/22 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nie wynika, aby w chwili wniesienia skargi na przewlekłość postępowania zostało wyznaczone posiedzenie w sprawie. Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania zalecił Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku wyznaczenie terminu rozpoznania apelacji pozwanego w terminie 3 miesięcy od daty zwrotu akt sprawy temu sądowi (pkt 3 postanowienia).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Elżbieta Karska Tomasz Demendecki Janusz Niczyporuk

[SOP]

[ał]